

22. KVĚTNA 2020

PÁTEK PO 6. NEDĚLI VELIKONOČNÍ

1. čtení: Sk 18, 9–18

Mezizpěv: Žl 47

Evangelium: Jan 16, 20–23a

sr. Anežka Špačková OP

Neboj se! Jen mluv a nemlč, protože já jsem s tebou... (Sk 18, 9–10)

Amen, amen, pravím vám: Vy budete plakat a naříkat, svět se však bude radovat... (Jan 16, 20)

Když však žena porodí dítě, nemyslí už na bolesti pro radost, že přišel na svět člověk. Tak i vy nyní máte zármutek. Ale zase vás uvidím a vaše srdce se bude radovat, a vaši radost vám nikdo nevezme. (Jan 16, 21–22)

Po malém úspěchu v Athénách a u Židů v Korintu Pán Pavla povzbuzuje. Mohli bychom předpokládat, že Pavel, který při svém obrácení viděl Krista, už nebude potřebovat povzbuzení, že mu bude stačit radost z toho, že může pracovat pro Pána a občas vidět i nějaké plody. (Nepředpokládáme to i o druhých?) Přesto Pán ví o jeho neúspěchu a povzbuzuje ho. Říká i nám: *Neboj se! Jen mluv a nemlč.* Možná namítneme: Co je zárukou toho, že se nemáme bát jít a svědčit? Ježíš však ihned dodává: *protože já jsem s tebou.* Tedy garantem tohoto poslání je On sám, a proto se nemáme bát.

Stejně jako Ježíš povzbuzuje Pavla v náročné situaci, dodává naději i učedníkům, kteří se nacházejí na počátku těžkého, bolestného a převratného období svého života. Učedníci se musejí vzdát fyzické přítomnosti svého Mistra a vůbec svých představ o Mesiáši. Je v nich plno nejasností, nezodpovězených otázek (*v ten den už se mě nebudete na nic ptát*), bolesti, zármutku a nerozumí proč, nevidí smysl, přínos, nedokážou se na odchod Ježíše podívat jako

na něco radostného, je to pro ně absurdní a asi špatně se jim přijímají povzbuzující slova Písma.

Kolikrát se i my nacházíme v situaci, kdy se musíme něčeho vzdát, projít „porodem“, máme zármutek a nedokážeme nahlédnout, že ve velkém Božím plánu toto plodí radost... Pro tuto chvíli však i nám platí zaslíbení: *vaše srdce se bude radovat a vaši radost vám nikdo nevezme.* Přejde čas, kdy jako žena, když porodí dítě, nemyslí už na bolesti pro radost, že přišel na svět člověk, také naše radost naprosto předčí a pohltí naše trápení, které bylo nutné ke zrození nového člověka, k přinášení plodů.

Vy budete plakat a naříkat, svět se však bude radovat. Vy se budete namáhat a lopotit pro nebeské království, *ale vaši radost vám nikdo nevezme.*

Dnes nevíme, jak náročné všední dny prožívala svatá Zdislava, ale dnes se spolu s ní radujeme, protože kázala svým životem, jak jen ve své situaci a roli mohla. Kázala a nemlčela, protože Pán byl s ní. Její radost jí už nikdo nevezme. Ani radost těch, kterým, pro své životní „porody“, teď u Pána mnoho vyprosí.

Kaž a nemlč, svědčí a neboj se, tak jak ve své životní situaci a roli můžeš. Třeba sice něco ztratíš (jako apoštolové svého Mistra), třeba budeš (jako apoštolové) v nejistotě, třeba něco nezvládneš (jako Petr, který zapřel), ale radost, velká radost, pro kterou už nebudeš myslet na bolesti, která pohltí a promění všechno, tak velká, že předčí všechny naše představy, tě nemine, protože Pán je garantem, Pán je s námi.